

KÁRPÁTI LAPOK

A turistaság, a honismeret és a természetvédelem terjesztésére
Kiadja a Magyarországi Kárpát Egyesület

Szerkesztő: Nagy Péter, peter.nagi@t-online.hu

Internet: <http://www.karpategyesulet.hu>

Postacím: 1244 Budapest, Pf.: 800.

Meghívó

Letelt egy választási ciklus, a vezetők megbízatása hamarosan lejár. Ismételten a tagtársak kezében az MKE jelenének értékelése és a jövőjének kérdése. Orbán Imre, Péntek Attila és Nagy Péter a KL legutóbbi, 6. számában nyilvánosságra hozta az egyesületről, ill. annak munkájáról alkotott véleményét. Azóta Bánhidi Attilától érkezett újabb értékelés, hozzászólás (lásd a 3. old.), tekintsük a közzétett gondolatokat vitaindítónak. Minél több értelmes és hasznosítható véleményt, javaslatot várunk! Ennek szellemében nyújtjuk át minden tagtársunk részére az alábbi meghívót.

A Magyarországi Kárpát Egyesület Elnöksége meghívja Önt a 2006. december 9-én tartandó közgyűlésre.

A közgyűlés helye: Halász Fogadó (Salgótarján, Tóstrand)

A közgyűlés időpontja: 2006. december 9. (szombat) 19.30 óra

Érkezés, regisztráció, tagdíjfizetés lehetősége: 10-19.30 óra

A közgyűlés tervezett napirendi pontjai:

1. Az elnökség beszámolója az előző közgyűlés óta eltelt időszakról
2. Az elnökség beszámolója a 2006. év gazdálkodásáról.
3. A 2005. évi számviteli beszámoló és közhasznúsági jelentés.
4. Vita az MKE jövőjéről, feladatáról, tevékenységéről.
5. A tagszervezetek vezetőinek beszámolója a tagszervezetek 2006. évi tevékenységéről és a 2007. évi programokról.
6. Elnökségi tag választás.
7. A 2007. évi programterv ismertetése.
8. A 2007. évi gazdálkodási terv ismertetése.
9. Egyebek. *(folytatás: 2. old.)*

MKE túraajavaslat

Jeszenszky Géza a lengyelországi Szandeci Beszkidekben járt és élményeit megosztva ajánlja e helyet a kalandvágó tagjaink számára. A cikkből kiderül, miért teszi ezt. *(10. old.)*

Harminc

Érdekes ez a szám. Nem a meghódított 5-6-akárhányezres csúcscím száma, nem is a millióim a bankszámlámon, hanem életemnek egy jóval fontosabb része, az eddig teljesített teljesítménytúráim száma. Miután az idei Budai kilátók után délután készítettem egy kis összesítést, gondoltam leírom, mi mindent kaptam én ettől a harminc naptól. *(18. old.)*

Teljesítménytúra és egyéb túraajavaslataim

Határozatképtelenség esetén a megismételt közgyűlés helye és időpontja:

Halász Fogadó (Salgótarján, Tóstrand) 2006. december 9. (szombat) 20.00 óra.

A megismételt közgyűlés az ott megjelentek létszámától függetlenül határozatképes!

Elhelyezés a Fogadóban 2-3 ágyas szobában.

Részvételi díj: 3200 Ft/fő + 200 Ft idegenforgalmi adó

A részvételi díj tartalmazza a szombat esti szállás és vacsora, valamint a vasárnapi reggeli árát.

A közgyűlés után vetítési lehetőség lesz.

Megközelíthetőség:

Vonattal szombat reggel:

Budapest Keleti Pályaudvarról 7.15-kor Somoskőújfalura induló gyorsvonattal, érkezés 9.32 Salgótarján pu. Figyelem! A szerelvényeket Hatvanban szétkapcsolják, a vonat egyik fele Egerbe megy!!!

Miskolcra 6.40-kor Lőkösházára induló gyorsal, átszállás Hatvanban a Bp-ről Somoskőújfalura induló gyorsra 8.24-kor, érkezés 9.32 Salgótarjánba.

Autóbusszal szombat reggel:

Budapest Stadion autóbusz állomásról 8.15-kor induló busszal Salgótarjánba 10.00 érkezéssel.

Eger autóbusz állomásról 8.00-kor induló busszal Salgótarjánba 9.55 érkezéssel.

A vasárnapi menetrend a december 10-i változása miatt az interneten még nem elérhető, ezért kérünk mindenkit, hogy induláskor érdeklődjék meg!

Jelentkezési határidő: november 28.

Király Gabriellánál telefonon: (30) 626-1493, vagy gabriella.kiraly@t-online.hu címre.

Kérünk mindenkit, hogy a pontos szállásfoglalásra tekintettel tartsa be a határidőt és mielőbb adja le jelentkezését.

TúraPROGRAM

Szombatra és vasárnapra az alábbi túraprogramot ajánljuk, jelentkezni mindkét napon a helyszínen lehet, indulás előtt Mérai Robinál:

December 9. szombat:

“A” Túra

Táv: 21 km

Szint: 700 m

Idő: kb. 7 óra **(indulás 11 órakor)**

Halász Fogadó – Salgóvár – Dornyai Fogadó – Somoskő – Somoskővár (Bazaltoszlopok) – Medves – Salgóbanya – Salgó - Halász Fogadó

“B” Túra:

Táv: 9 km

Szint: 375 m

Idő: kb: 3 óra

(indulás az „A” túrával együtt 11 órakor)

Halász Fogadó – Salgóvár – Dornyai Fogadó – Somoskő – Somoskővár (Bazaltoszlopok) – Somoskő (busz) – Halász Fogadó

Buszok Somoskőről: 13.05; 14.05; 16.40

Fontos: Mind a két túrán résztvevők hozzanak magukkal **személyi igazolványt** vagy **útlevélet**, mivel a somoskői vár és bazaltömlés már Szlovákiában található.

Az **“A”** túrán résztvevők hozzanak magukkal **fejlámpát** vagy **zseblámpát**, mert az út utolsó harmada már sötétben lesz.

December 10. vasárnap:

Táv: 14 km

Szint: 600 m

Idő: kb. 5 óra (indulás reggeli után, pontosan meghatározva a helyszínen)

Túra útvonal: Halász Fogadó – Seбай – Elemérforrás – Karancs – Kis-Karancs – Somoskőújfalu – Salgópusztas – Halász Fogadó.

MKE Elnökség

A tisztújító közgyűlés elé...

Tisztelt Elnökség,
Kedves Tagtársak!

Orbán Imre tagtársunk a KL 2006. szeptemberi számában kritikai észrevételekkel illetve az elnökség munkáját és több, a Magyarországi Kárpát Egyesület (MKE) életében bekövetkezett változást. Eleget téve dr. Jeszenszky Géza elnök úr felkérésének, az alábbiakban igyekszem összefoglalni, hogyan látom a 2002. decemberi közgyűlésen történt lemondásom óta eltelt négyéves időszak változásait és a MKE jövőjét.

Hazai környezet

A közel 60.000 hazai civil szervezet döntő többsége az utóbbi négy évben vegetált. A NCA különböző kollégiumaitól pályázati úton nyert pénzt működésre vagy programokra felélték, ha némi maradvány keletkezett, azt a következő évben költötték el. A civil szféra ebben az időszakban kevés örökbecsű produktumot hozott létre, a természetjárás területén szinte semmit. Kiemelkedhetne ebből a „zagyból” a MKE a Kárpát Koszorú Nemzetközi Túramozgalommal és kiadványsorozatával, ha tudnának róla. De kik is?

A természetjárás olyan határterület, amelynek gondjait napjainkban egyik tárca sem akarja megoldani. A természetvédelem csak hatósági eljárási díjjal, a földművelésügy pedig erdészeti úthasználati díjjal és a privatizált (zárt) területek növekedésével tudja „megörvendeztetni” a turistát. A szabadidősport sokarcú, de a pénze egyre kevesebb, így legfeljebb egy-egy természetjáró eredménnyel tud/akar dicsekedni a sajtóban, de csak uborkaszazon idején. Minthogy pedig a következő két évben a Hindu Tehenek Országá leszünk («aszott tőgyből nem jó lé»), a vegetálás tovább folytatódik. Szponzorok sehol (a természetjárók a legügyetlenebb marketingesek). Ahogy a „NAGY TURIZMUS” mondja: a természetjárás nem eladható termék!

Nemzetközi környezet

Ebben az összehasonlításban sem állunk jól. Nálunk gyengébb természetjáró infrastruktúra talán csak Kárpátalján és Albániában van (egyelőre). Érdemes beleolvasni a HTM vagy a MT októberi számába, nem győzik dicsérni a tökéletes cseh turistajelzés- és táblarendszert! A turistaházak lepusztult hálózata, a kulcsosházak kényszere és azok nehézkes hozzáférhetősége ugyancsak nem öregbíti a magyar természetjárás nevét a világban...

Történelmi polgári turista szövetségeseink, a MKE-vel közel egykorú német és osztrák Alpenverein-ek, olasz, svájci és francia Alpine Club-ok semmilyen érdeklődést nem mutatnak kelet-közép-európai társaik irányában. Ugyanez igaz a szlovák, román, szlovén többségi turista szervezetekre, csak az erdélyi magyar szervezetek (EKE és társult szervezetei) mutatnak irántunk folyamatos érdeklődést. Máig rejtély számomra, hogy az elmúlt négy évben miért foszlott szét testvérszervezetünkkel, a kassai Kárpát Egyesülettel, továbbá a Kárpátaljai Magyar Cserkészszövetséggel fennálló évtizedes kapcsolatunk, miközben a Kárpát Koszorúnak ezek a szervezetek lennének az országzsidensei?!

Elvek és szövetségesek

Ebben a pontban nem értek egyet Orbán Imrével. Nincs még egy ilyen hazai történelmi turista egyesület, mint a MKE. Polgári turista hitvallását, beállítottságát bűn lenne feladni. Újjáalakult néhány hasonló polgári turista egyesület (MTE, BBTE), mindazonáltal itt is tetten érhető a „tárgyalásos rendszerváltás” egyik nagy hiátusa: az 1945-49 között feloszlott civil világ '89 utáni újjáalakulásakor (néhány kitüntetett szervezet, pl. a cserkészek kivételével) nem kapott vissza semmit, sőt kárpótlást sem az államtól. Így 14 év alatt sem sikerült a MKE-nek „megtollasodnia” és ha csoda nem történik, erre jelenleg nem is látszik sok esély. A külföldi polgári szervezetek nem-viszonyulását lásd feljebb.

Helyzetünkre egyebekben az „ellenségeinkkel magunk is elbírnunk, szövetségeseinktől azonban az Isten mentse meg bennünket” mondás érvényesül. A teljesítménytúrázással foglalkozó Magyar Sportturisztikai Szövetség – amelynek alapító tagja vagyunk – hozzánk hasonló gondokkal küzd, megfejelve közel 3 millió forint helyiségbérelti és nemzetközi tagdíjfizetési adóssággal. A történelmi Magyar Turista Szövetség (a MKE, a MTE és a BBTE által) csak papíron alakítottatott újjá, a bíróság nem adta ki a „kutyabórt”. Meglátásom szerint a Magyar Természetbarát Szövetséget fiatal, agilis főtitkára sem tudja megmenteni napjaink pénzügyi örvényétől. Egyéb lehetséges szövetségeseeknek még az említése is felesleges...

A MKE szervezeti rendszere

Hát, ez gyászos!

Négy év alatt tagszervezeteink számában nem fejlődés, hanem visszafejlődés történt. Eltűnt a Kőszegi Csoport, a Jászberényi Turista Egyesület, Budapesten nem alakult meg a fővárosi (központi) egyesület, ennek reménybeli tagjait vagy a PKE szippantotta el, vagy eltűntek (Óbudai Csoport, Kéktúra Csoport, nyugdíjasok nem formalizált csapata).

Már alig tevékenykedik a KEM, pedig Miskolc az egyik ideális fészke a honi természetjárásnak. Kitűnően prosperál a PKE és a KEE, ez azonban nem elégséges a különböző jogszabályokban rögzített „országos” besorolás eléréséhez (lásd: sporttörvény, NCA-törvény). Így – paradox módon – a MKE és a PKE is a központi régióban pályázik, azaz a források megszerzésénél nem kiegészítik egymást, hanem rivalizálnak. Nem csoda, hogy a tagszervezetek kis száma miatt az egyesület meg sem közelíti az 1993. évi, közel 300 fős taglétszámot...

Szerintem a továbbiakban sem lehet lemondani az országos jelleg eléréséről. Egyetértek Orbán Imrével abban, hogy ezt a szempontot – pl. szervezési alelnök megválasztásával – a tisztújítás során is prioritálni kell.

Itt kell kitérnem a KEE és a PKE problémakörére. Előjáróban, mindkét (tag-)egyesület vezetőjét, Köves Gyulát és Vámos Lászlót kiemelt elismerés illeti meg azért a több éves, áldozatkész és igen tehetséges munkáért, amelyet saját szervezetük felépítésében és étellel való megtöltésében végeztek. Ugyanakkor a két szervezet fejlődési íve eltér egymástól, melynek legfőbb oka, hogy a KEE-t Egerhez és a Hevesi-Bükkhöz köti a turista történelem (az előd, a MKE Egri Bükk Osztálya 1891-ben alakult) és igyekszik elődje hírnevéhez méltó lenni, így pl. kulcsosházakat vesz át, újít fel és üzemeltet.

A PKE ilyen közvetlen előddel, illetőleg technikai létesítménnyel nem rendelkezik – a hideghegyi sípályákhoz fűződő, változóban lévő viszony semmiképpen sem tekinthető annak –, ezért itt a „minden húron való zenélés” került előtérbe. Sok változatos program, esetenként több alternatívával, hogy lehetőleg mindenki megtalálja a kedvére valót. A PKE még nem érte el a kritikus tömeget, azaz azt a taglétszámot, amelynek igényeit vezetője már nem tudja kielégíteni. Ez a „helyzet” pedig el-elodázza a fővárosi (központi) egyesület életre keltését.

A MKE Elnöksége

Itt ismét egy általános civil problémával szembesülhetünk. Nincs fizetett alkalmazott, társadalmi munkában pedig mindig mindenki „csak” annyit dolgozik, amennyit tud és akar. Ez némelyeknél jóval több persze, mintha fizetett munkatárs lenne, többeknél azonban jóval kevesebb. Nem hiszem, hogy a jelenlegi vezetés tagjainak a tehetségével, a szorgalmával, vagy ne adj’ isten, az IQ-jával probléma lenne, tudtommal személyes ellentéteik sincsenek és az ügy iránti elkötelezettségüket sem vonja kétségbe senki. Mégis jól látszik, hogy csapatként nem működnek szervesen!!!

Mi hát a baj? – A XXI. század számos konfliktusa megjelenik itt kicsiben: krónikus időhiány, konkuráló tevékenységek/események, eltérő adottságok, habitus és fegyelmélettség az ügyek intézésében, nem megfelelő polcon (tiszttségben) való elhelyezkedés és mindezek összes folyamánya. Mostanság ritkán hallani kéthavi rendszerességű elnökségi ülésekről, az e-mailek pedig gyanítom, hogy nem pótolják az együttgondolkodást. Orbán Imre szerint új elnökség kell, szerintem az Alapszabály – és ezáltal az egyesülési törvény – megsértésének elkerülésére teljes tisztújítás, azaz semmiképp sem a Meghívóban jelzett „elnökségi tag választása”.

Érdekes, hogy a jelenlegi elnökség tagjaiban – a Meghívó tanúsága szerint – fel sem merült ötletként az alapszabály-módosítás, pedig egy új elnökség megválasztása az azt közvetlenül megelőző alapszabály-módosítás esetén szabályos eljárás! Így lehetne pl. a testület létszámát, összetételét megváltoztatni, vagy akár közbülső testületet, pl. választmányt beiktatni, mely megoldási módok mind érdemi változást hozhatnának a MKE döcögős működésében.

Működési feltételek

Közismert, hogy jelentős összeget (évi 100.000 Ft) költünk a klubhelyiség bérlésére, amely heti egy alkalommal, csütörtökön 19-22 óráig áll rendelkezésre. Jövőre pedig 100%-os áremelés várható, mert a GURU főnöke, Szabó László tájékoztatása szerint egy este önköltsége az új árak mellett 5.000 Ft lesz. Ha a NCA-tól nem nyerünk elegendő működési támogatást, a tagdíjakból kell majd mindezt kigazdálkodnunk. Felmerül a kérdés: mi történt az elmúlt négy évben egy saját helyiség megszerzése ügyében, illetőleg, hogy a tagság mely részének nyújt szolgáltatást a jelenlegi klub?

Heti rendszerességű összejövetelek vannak, vetítésekkel, ezért köszönet illeti meg az abban közreműködőket, így különösen Király Gabit, Mályi Józsit és Stauróczy Tamást. Vásárlási kedvezményt is ad a bolt, néhányan már ezt is igénybe vették. Be kell azonban látnunk, hogy a MKE és a PKE tagjain kívül más tagszervezeteink tagjai számára nem reális ajánlat a klub látogatása. Sajnos igaz ez az ott elhelyezett „átalánydíjas” fénymásolóra is. Rigó Laci egykori alelnökünk halála szomorú alkalmat teremtett arra, hogy az Ő volt munkahelyéről ide, a GURU-ba átkerüljenek végre az egyesület egyes anyagai (más anyagok – lemondásom után négy évvel – még mindig nálam vannak deponálva). Így, a raktárban összecsomagolva azonban továbbra sem hozzáférhetőek, mert a bolti árak miatt csak Lehotzky Gyula „bejáratos” oda. Elsősorban a kiadványok lennének hasznosíthatóak, de selejteznivaló is akad bőven.

Pénzügyek: külön köszönet illeti Király Gabit a sikeres pályázatírásiért (sikertelent ki nem tud írni?) és Pócsa Ancit a könyvelésért. A költségvetés tervezése egyre nehezebb, biztos bevételi forrást csak a tagdíjak és az 1%-os felajánlások jelentenek. A tagdíjmelést magam is elkerülhetetlennek látom, az 1% megszerzése ügyében pedig minden tagtárs személyében bizonyíthat, hogy mégsem a természetjáró a legrosszabb marketinges...

Lesz tehát miről beszélünk december 9-én. Remélem, hogy a közgyűlés a megújulás prioritása mentén érdemi vitát folytat majd le és közös erőfeszítésünkkel sikerül megtalálni a MKE jelenlegi „patthelyzetéből” kivezető utat.

Bánbidi Attila
a MKE volt elnöke

Túra a Vlasics-hegységben és boszniai vártúrák I.

A júniusi Észak-Velebit túra után addig győzködtük Montskó Péter „Bosznia Szakértő” barátunkat, amíg beadta a derekát, és elvitt minket a Vlasics-hegységbe...

Pécsről kora reggeli indulással, kétszeri határátlépéssel, és kevés várakozással közelítünk Banja Luka (Lukácsbánya) felé. Első olvasatban azt hittem Szerbiában vagyok, de ez a terület „csak” szerbek lakta terület, mint ahogy azt a ciril betűs feliratok is jelzik...

Banja Lukát elhagyva a Vrbas (Verbász) folyó völgyében haladunk. A Vrbast „szorító” sziklafalak tetejét várak koszorúzzák, s adandó alkalommal megállunk a Szent Matróna nevű pravoszláv templomot megtekinteni. A templom középkori alapjai, az alig három éve épített új templom mellett találhatóak, ahonnan szép kilátás nyílik a Vrbas medencére.

Utunkat folytatva, megtekintjük Bocac várát, amelyet a XV. szd.-ban említenek először a krónikák. A vár egy félszigetre épült, ötven méter függőleges sziklafallal törve a Vrbasba. Még közel negyven kilométeres szurdokút következik és feltűnik előttünk Jajce (Jajca). Jajce Közép-Bosznia kiemelkedő történelmi nevezetességű városkája. Valószínűleg település állhatott a római korban

Verbász folyó völgye

Bocac vára

is, amelyre az itt található Mithrasz-szentély enged következtetni. A fellegvár építésének kora ismeretlen számunkra, valószínűleg már a bizánci korban állhatott erődítés a tojásdad alakú várhegyen. A Jajce név egyébként tojást jelent. Az Árpádházi királyok idején a plivai zsupánsághoz tartozott, melynek központja a közeli Sokogradban volt. Ura Hrvoje Vukcic horvát főnemes volt, aki 1391 és 1404 között építtette ki a várat. Hrvoje halála után Jajce a székhelye, a török által szorongatott királyi Boszniának. A Szent Lukács templomban koronázták ki-

Szt. Lukács templom tornya, báltérben a fellegvár, Jajce

hegyekbe. Meg is másztunk egy 1300 méteres névtelen, sziklás csúcst. A toronyiránt történő leereszkedés után kora este értünk vissza szálláshelyünkre, de annak elfoglalása előtt megtekintettük a Vinaci várat. A vár egy meredek, három oldalról sziklafallal védett hegyre épült. Az innen elélnk táruló panoráma, a völgyben gomolygó füst ellenére megkapó volt.

Autóinkhoz visszajutva, többen a helyi dzsáminál található „csodatévő” forrás zöldes-barnás vizét kortyolgatták, de én a vezetékes víz „jó indulatában” bízva elutasítottam az invitációt... A tisztálkodás és sütemény elfogyasztás után mély álomba merültünk, de csak reggelig!

A műezzin hangos imával adta tudunkra, hogy itt az ideje a távozásnak, s mi elindultunk Travnikba, a vasárnapi túra kiindulópontjára. Travnik egyesek szerint Bosznia leg-hangulatosabb városa, amit én megcáfolni nem kívánok, de szerintem, van hangulatosabb is. A Vilenica hegy és Vlasics hegység árnyékában megbúvó város várát, a legnagyobb bosnyák király II. Tvrtko építette a XV. szd-ban. 1463-ban II. Mehmed szultán meghódítja a várost, s innen indítja támadását Jajce ellen is. Travnik a vezírek városa, 77 vezír lakhelye volt az oszmán

A Pliva folyó híres vízesése, Jajce

rállyá az utolsó bosnyák királyt Stevan Tomasevicset, s itt is végeztette ki II. Mohamed szultán, miután a bogumil főurak elárulták és törbe csalták Kljuc várából.

A török a király halála után a várat 1463-ban elfoglalta, de Hunyadi Mátyás királyunk még az évben visszavívja tőlük. Mátyás király itt alapítja meg az észak boszniai területekből a Jajcei bánságot, amely a Mohácsi csatavesztésig állt fenn. Ezt a címet töltötte be Szapolyai János, Kanizsai György, Bebek János, Keglevich Péter főurak.

A városka nevezetességei a már említett Mithrasz-szentélyen és fellegváron túl, a XIV. szd-ban emelt Medve-torony, a XII.sz-d-i Szent Lukács templom, Hrvoje Vukcic családi temetkező helyének szánt katakombák, amelyet a bogumilok használtak vallási helyként, Hadzsi Alajbég fadszámi, várkápolna Hrvoje címerével, a középkori óratorony valamint a Ferenc-rendi kolostor. Mi azonban a történelmi nevezetességeket kihagyva, csak a vízesését tekintettük meg.

Folytatva utunkat Vinac-ba érkeztünk, ahol a szállásunk elfoglalása után (5 Euro/fő/éjszaka) indultunk túrázni a Donji Vakuf környéki

megszállás alatt. 1807-14 között francia konzul székelte a Napóleon által meghódított Il-lír Tartományban. Travnik nevezetességei közül elsősorban a várat érdemes megemlíteni. A vár a Vlasics hegység egyik mellék púpján terül el. A történelemben nagyobb hadi tetteiben nem szerepel, ellenben idezárták a törökök a kegyvesztett főhivatalnokokat, mielőtt fejüket a vár kútjába nyakzták volna...!

A belváros látnivalója a Sarena- (Tarka-) dzsámi, Hafizadic ház, Szahat-kula, Mohamed türbéje, Hadzi Alajbég dzsámi, és török temetők.

A vár kapujától induló piros kör turistajelzésen kezdtük meg a kapaszkodást a Vlasicsra. Először a város felett serpentinezett a jól követhető jelzés, amelyről remek kilátást élvezhettünk. Elhaladtunk egy „magsorozott” kápolna mellett, majd alább hagyott a meredek kaptató.

A Vlasics sziklás peremére érve egészen más világ fogadott bennünket az eddig járt úthoz képest. Terebélyes hegyi kaszálók és tanyák mellett mentünk el, kerülgettük az útegek számára kialakított lőállásokat. A fenszíken található tanyák méteres rakott kőkerítéssel voltak leválasztva egymástól, s acsarkodó pásztorkutyák védték az aktuális nyáját a betolakodóktól, legyen az turista vagy farkas.

Az állandóan emelkedő fensíkot átszelve, a TV tornyot, mint tájékozódási pontot követve, értünk ki a hegység DNY-i sziklás peremére. A továbbiakban ezen sziklás peremen haladva jutottunk el 20 kilométer és 1600 méter szint megtétele után a Jusuf Pecerovic menedékházhoz. Souvenir vásárlás, majd az 1 Eurós sör elfogyasztása után indultunk autóinkhoz, hogy hazafelé vegyük az irányt.

Hazafelé jövet még egyszer betértünk Jajcéba, és a szürkületben bebarangoltuk a várost. Hétfőn hajnal fél ketőre értünk Pécsre.

Összességében Bosznia első benyomásra egy szimpatikus, kulturált és biztonságos országnak tűnt.

A hegyek érintetlensége, a más kultúra megismerése, a magyar vonatkozású emlékek arra ösztönöznek, hogy a közeljövőben ismét felkeressük.

Fotózta, lejegyezte:

Orbán Imre, MKE

Travnik madártávlatból, előtérben a várral

Vezírek türbéi, Travnik

Nyugati határ – Burgenland

Október utolsó hétvégéjén (2006. 10. 28-29), autós terepszemlén voltunk a nyugati határszélén Cserkúti Karcsival. Célunk a történelmi határon fellelhető emlékek regisztrálása volt. Első alkalommal Kőszegi indulással – érkezéssel természetesen megnéztük az utunkba eső várakat és egyéb érdekességeket is. Napi végcélunk a régi Szentgotthárdi – Muraszombati járási ill. Stájer bármashatár pontjának megtalálása, bemérése volt.

*Határkő 1756-ból Ausztria és Nagymagyarország között.
Abol a történelmi értékeket megbecsülik és megóvját*

akitől két régi és két újabb kiadású könyvem is van. Nagy élmény volt felsétálni az úton a családi várba, ahol báró úrfiként már a húszas években Steyer kocsijával száguldozott. Később a sivatagban tesztelte azokat. Idilli környezet, csodálatos panorámával.

Következő várlátogatásunk a hatalmas Szalónak volt. Nagyapámtól kapott Magyar Várak albumban lévő metszetekről ismertem csak. Élőben lenyűgöző méretű, a 15m mély várárokkal körülvett két nagy tornyos erőd. Mint megtudtuk Burgenland legjelentősebb kulturális központja, múzeuma. A négyezer négyzetméter alapterületű kiállítást még a szívélyesen felajánlott 5E-s diákjeggyel sem tudtuk megnézni idő hiányában, hiszen száz kilométerre voltunk utazásunk céljától.

De ha már útba esett felmáshoztunk a szintén először látott Németújvár fellegvárába. Ha az ember nem siet nyugatra, érdemes egy óras kitérőt tenni. A rábafüzesi határállomástól északra a magas vár messziről látszik. Tiszta, szeles időben, egyedülálló panorámában gyönyörködhetünk.

Na akkor a célhoz közeledve egyre jobban izgultunk. Szentgotthárd, Gyanafalva (Jennersdorf) alatt beértünk a hármás natúrpark területére: Rába (H) – Órség (A) – Goricko (SLO). Mesebeli táj, főleg így színpompásan ősszel. Kalch határában az utolsó háznál leállítottuk az autót és gyalog indultunk fel a dombgerincre. Láttuk a szlovén határ rudakat, majd a fordító határkővet (St. Germain 10. sept. 1919.), és ahogy felnéztem a domb végében ott volt az a pont 250 éves jubileumi határkő, amiért utaztunk. Mária Terézia 1756-ban rakatott le a határköveket a két ország közé. Hogy pontosan mi a történelmi háttér az eseménynek, később utána olvasok. A német szöveget az áttetsző műanyag emléklapon nem tudtuk fényképezni. Következő látogatásnál papírra vetem majd. A térképet értelmezve további két követ is találtunk a nagyobb keresztesedésekben. Nagy örömmre szolgált, hogy ilyen jó állapotban, útjelző táblákkal ilyen jól jelezve vannak ezek a történelmi relikviák. Természetesen GPS-el is vettem a pontokat.

Tehát ez úton meghirdetem, hogy tavasszal - nyár elején visszautazva, hétvégenként szakaszokban végig túrázzuk az egész történelmi nyugati határvonalat a Dunától (Kőpcseny), Dráváig (Csáktornya) gyalog, bicajjal, esetleg a Lajtán és a Murán evezve. Mindenki gondolkozzon addig, tavasszal találkozunk.

Stauróczy Tamás, MKE

Kezdtük a vasútvonal elszakított végével Oberloisdorf határában. Tervezik Kőszeggel való újbóli összekötést, de nem a régi vonalon a jelenlegi határátkelőnél, hanem attól északra Ólmodon át.

A Kőszegi-hegység északi oldalát uraló Léka vára körül tettünk egy sétát. A csodálatos lovagvár szállodaként funkcionál. Az első történelmi pont a Vas-vármegye északi határa volt. Az eső miatt csak az útszéli tartományi határt jelző táblát jegyeztük. Amúgy az erdőben a hegygerincre kellett volna felkapaszkodni.

Következett régi vágyam, Borostyánkő látogatása. Tiszteelője vagyok Almásy Lászlónak, az elhíresült Angol betegnek,

MKE túra a Szandeci Beszkidekben?

Szeptember elején már második alkalommal vettem részt a „keleti Davos”-nak is nevezett nagy-szabású nemzetközi konferencián a lengyel Kárpátok egyik festői üdülőhelyén, a Szandeci Beszkidekbeli Krynicán. Még a régi Monarchia idejét idézi néhány épület, a korzó az ásványvíz-forrásokkal, és az egész hely rendezettsége, tisztasága. Mint a lengyeleknél általában, itt is sokkal kevesebb a bővli, sokkal őszintébb a vendégszeretet, a konyha pedig a hagyományos lengyel ételeket kínálja. A vidék Zakopane után az egyik legnépszerűbb síközpont, a közeli Javorzyna-csúcsról (1114 m) több felvonós sípálya vezet le a 600 méteren fekvő völgyállomásra. A közelben töri át a Poprád a Kárpátokat, elfut Rytro várának romjai alatt, hogy pár kilométer után Ó- és Újszandecz (Stary és Nowy Sancz) között egyesüljön a Dunajeccel. Ószandeczban található a közelmúltban szentté avatott árpádházi királylány, Kinga, Szemérmes Boleszló lengyel király felesége által alapított kolostor. E vidéken utaztak egymáshoz a lengyel és a magyar királyok, de itt utaztak a tokajival tele boroshordók is. Kissé nyugatabbra található a Trianon előtt Magyarországhoz tartozó Nedec vára, fölötte egy nagy mesterséges tó, alatta indulnak a tutaj-túrák a Dunajec legizgalmasabb, 20 km-es vadvízi szakaszára. Innen északnyugatra van Krakko, északkeletre pedig az I. világháború véres csatáinak helyszínei, köztük Przemysl híres erődítménye, annyi magyar katona hősi helytállásának mementója.

Tavaly feleségemmel együtt Késmárk és Podolin érintésével Poprádremete határállomáson léptünk be Lengyelországba, az ásványvizéről is nevezetes Piwniczna-Zdroj fürdőhelynél, hogy onnan a kanyargó Poprád mentén érjünk Krynicába. Ahogy a folyó zúgóit néztem, rögtön arra gondoltam, hogy itt is jól beválna kis felfújható vadvízi kajakunk. A folyó és az út között halad a vasút, így a levezés után a visszautazás is könnyen megoldható. A konferencia kínálta kirándulások között szerepelt egy tutajozás is a Poprádon, Piwniczna és Ryto között, ezt természetesen kipróbáltuk. A folyó nem olyan izgalmas, mint a Dunajec, de a táj és a folyóról jól látható középkori vár látványa vetekszik ismertebb riválisa vonzerejével. Már akkor felmerült bennem, hogy a Kárpát Egyesületet is el kellene hozni erre a gyönyörű vidékre, ahol kitűnően karbantartott turista-utak, remek gerinc-túrák, és festői kerékpár-utak várják a turistákat.

Az idei konferencia alkalmat adott arra, hogy a gyakorlatban is földerítsem egy közös túra lehetőségeit. Szeptember 9-én, egy hirtelen hűvösre forduló szeles szombat délelőtt feleségemmel és egy amerikai barátommal Muszyna fürdőhely vasútállomása mellett két Sevylor kajakun-

A kanyargó Poprád folyó

kat felfújtuk és nekivágtunk az ismeretlen, gyors Poprád-nak. Közepes vízállás volt, így nem okoztak nagyobb nehézséget sem a kisebb zúgók, sem a sekélyebb szakaszok. A folyó hagyományos kajakok vagy kenuk számára nem járható, ezért sehol sem láttuk víziélet nyomait. Horgással is alig találkoztunk, pedig a tiszta vízben szemmel is láthatók voltak a kisebb halak. A két oldalt magasodó hegyek alig hagynak helyet szorosan a folyó mellett haladó útnak és vasútnak, úgy

éreztük magunkat, mintha Rahó alatt eveznénk a Felső Tiszán, de a Poprád kanyargósabb. A tájat alaposan megcsodálhattuk, mert a „puhatestű” hajók gyakran eltértek az egyenes iránytól, ilyenkor okosabb hagyni, hogy megforduljon, s közben az ember körül tud pillantani. A víz nem volt túl hideg, a szelet pedig a hegyek kissé lefogták, amíg a nap magasan járt, nem is éreztük a levegő hűvösségét. A részletes térképen előre kinéztem, hogy vagy a legközelebbi, vagy a következő vasútállomásig fogunk levezni, s a két délutáni vonat valamelyikével térünk majd vissza a Muszynán hagyott autónkhoz. Elkövettem azt a hibát, hogy nem vittem magammal a térképet, nehogy elázzon, de annyira kézenfekvőnek látszott, hogy amikor elégünk lesz az evezésből, az első vasútállomásnál kikötünk. A folyó a sok kanyar miatt a vártnál hosszabbnak bizonyult, s már délutánba hajlott, amikor állomást lehetett sejtteni a parton. Chris barátom mászott föl a meredek részsűn, de azallal tért vissza, hogy egy semmilyen épületet nem látott a vasút mentén. Tovább eveztünk, s rövidesen kiderült, hogy egy elhaladó vasúti szerelvény hangja nem azért szűnt meg hirtelen, mert megállt a megállóban, hanem egy alagút nyelte el. Végre találtunk egy kisebb házcsoportot, most én szálltam ki a terep felderítésére. A házaknál csak gyerekeket találtam. 1963-as lengyelországi autóstópos utamból maradt igen szerény lengyel nyelvtudásommal annyit sikerült megtudnom, azaz inkább csak megsejtenem, hogy a legközelebbi vasútállomás vagy 3-4 km-re van, tehát tovább kell eveznünk. Közben azért be-be csaptak a szélről megnövelt hullámok, jól elázta az utasokat, a nap már egyre ritkábban bújtt elő a folyót szegélyező hegyek mögül, s az első délutáni vonatnak is rég el kellett mennie. Vagy két óra múlva, 5 után értük el azt a kis szigetet, ami mögött – térkép-émlékeim szerint – egy újabb vasútállomásnak kellett következnie, meg is láttuk, ki is szálltunk. A csónakokat leengedtük, a nálunk lévő száraz ruhát fölvetjük, s hátizsákká váló csónakjainkkal fölkapaszkodtunk az állomáshoz. Ott várakozó asszonyoktól megtudtuk, hogy csak este fél 8-kor lesz vonat. Elbandukoltunk egy jó 2 km-re található kocsmába (közben hiába stoppoltuk az autókat, külsejünk és csomagjaink nem gerjeszthettek sok bizalmat), ahol ha meleget nem is, de meleg ételt találtunk, s a vonattal egyidőben onnan induló autóbusszal, már sötétedésre, de visszaérkeztünk kiindulási pontunkra. Barátunk másnap hazarepült Connecticutba, feleségemmel pedig még az este elindultunk a Dunajec felé. Túl késő volt ahhoz, hogy ott keressünk szállást, ezért örültünk, hogy félúton találtunk egy sí-menedékházat, ahol a lakodalmas népség mellett még akadt egy üres szoba. Másnap délelőtt Ószandecz érintésével befutottunk Szcawnica-ba, a dunajeci tutaj-túrák végállomásába, ahonnan kisbuszok szállítják a rengeteg kirándulót Nedec vára alá, ahonnan a görál tutajosok percenként indulnak 15-20 személyes kényelmes, szétszedhető tutajjaikkal. Egy út 40 zloty, mi nem ezt az összeget sajnáltuk, csak nem akartuk kihagyni azt az élményt, hogy saját kajakunkkal menjünk végig a helyenként III-as fokozatú vadvízi folyó 25 km-es, legizgalmasabb szakaszán.

Három éve, nyár közepén, egyszer már megtettük ugyanezt, de most már dél elmúlt, mire elindultunk, s tudtuk, hogy a nap nem sokáig süt be az előző napinál is szűkebb folyóvölgybe. Egy neoprém ruhánk volt, de könnyelműen azt hittük, hogy nem lesz rá szükség, noha most magasabb volt a

Közepes vízállásban, nebézségek nélkül kajakoztunk

vízállás, mint előző utunkkor. Szépen haladtunk el a Vörös Kolostor falai alatt, utána kezdődtek a komolyabb zúgók. Szerencsére megúsztuk borulás nélkül, de a visszacsapó méteres hullámok annyi vizet öntöttek kis kajakunkba, hogy két alkalommal is meg kellett állnunk a fölös ballaszt kiöntésére. Trikóinkból is csavartuk a vizet, majd erős csapásokkal igyekeztünk a napos részekre érni, mert egyre hidegebb lett. Ilyenkor az irigység és a káröröm keverékét láttuk a mellettünk elhúzó turista-tutajokon magas padokon ülők arcán. Mi viszont a folyó melletti kerékpár-úton tekerőket irigyeltük, mert nekik biztosan melegük volt, még az árnyas, erdős úton is. Jó háromórai evezés után értünk be Szczawnica Pieniny-be, a Nemzeti Park (Pieninski Park Narodowy) legnépszerűbb üdülőhelyére, ahol az autónk épségben várt. Most már az utóbbival jutottunk el ismét Nedec várához, ahol egy kis vendéglőben remek lengyel ételekkel csillapítottuk éhségünket, hogy este fél 7-kor hazaindulva, Eperjes, majd Kassa érintésével este 11 előtt meg is érkezünk.

Mit ajánlhatok egy egyesületi túra résztvevőinek?

Géza, Edit és Chris

túra ezzel be is fejeződik, de érdemes még ellátogatni a közeli Krakkóba, onnan pedig szép kisvárosokat és kastélyokat érintve, az első világháború nagy ütközeteit követve Gorlicén át Przemysl-be, ahol még sok látható abból az erődrendszerből, ahol annyi magyar katona küzdött hősiesen.

Ott írta Gyóni Géza „Csak egy éjszakára...” c. versét:

„Lássák meg arcuk a San folyó tükrébe’,
Amikor magyar vért gőzölve hömpölyget,
Hogy sírva sikoltásák: Istenem ne többet.”

A túra poprádi része vonattal is megoldható. Az este 7-kor induló Budapest-Krakkó közvetlen járat hajnalban érkezik Muszyna lengyel határállomásra, vissza pedig Nowy Szancznál éjfél után felszállva reggel 9 után fut be az utas a Keletibe.

Ha van kellő érdeklődés, július elejére javasolom a túrát.

Kép és szöveg: Jeszenszky Géza, MKE

Az igazi Tribecs (Trebics)

(Rejtő után szabadon)

I. Fejezet A lakoma

Amelyben megismerjük hőseinket

Az idő: pocsék, március és Péntek (Robinson nélkül, de Attilával). A hely: egy szlovákiai középhegységben-, egy történelmi vár alján-, egy magyar néprajzi tájegységben-, egy Kodály népdalgűjtéstől nem messze- lévő üdülőkomplexum.

Az épület belsejét morajló zsvaj ülte meg. A hangok a folyosó végéről jöttek. Ott volt egy asztal és körülötte székek. Az asztal körül több nemzetiség képviselője ült. Ott volt egy magyar tanító - segédkönyvtár-ruhatáros – szabadidő-szervező; egy Horváth repülő- és a hűtőgép irányító ; egy cseh röviditalféleség, több szlovák habzóital féleség és egy kolozsvári káposzta (és persze még sokan mások). Az asztalon gőzölgött egy 20 literes lábasban, mindenféle zöldségekkel összefőzött strucc - mások szerint pulyka - omlósra főtt húsa. Ancika állítólag a szívét is belefőzte eme remekműbe, bár bevallom sok mindent találtam a levesben, de e nemes szövet nem.

Úgy hogy elmondhatjuk monarchiabeli, békebeli hangulat ülte meg a helységet, amit csak néha zavart meg olykor-olykor egy hangosabb csámcsogás, üvegek és sörösdobozok szisszenése és fel-felcsattanó nevetés. A kis csapat a látszat ellenére nem egy utolsó hedonista bulira jött össze a világvége előtt egy nappal, hanem, hogy erőt gyűjtsön a másnapi túrára.

A társaság egyébként nagy volt, voltak ott újjak és régiek ill. új régiek és régi újjak. A túrát Laci szervezte, aki lépten-nyomon azon óhaját fejezi ki, hogy egy fontos emberi szervnek pusztulnia kell. Segítségül a rébuszok kedvelőinek: e szerv lehet fehér; normál nagyságú és nagyobb; és ha nem működik megfelelően, az ember könnyen elvegyülhet Kínában, a lebukás kokázata nélkül. És miután Laci állandóan hőemelkedéssel küszködik, ezt fennhangon a többiek tudomására is hozza, valószínűleg abban a reményben, hogy hátha egy hűvösebb egyén megszánja őt és a hőcsere fizikai elvét felhasználva mindketten az optimális langyos állapotba kerülhetnek. E jeles férfit elkísérte oldalbordája Ági, akinek rokonságát a gyapjas néglábúak családjával határozottan cáfolom. Feltűnően rossz szokása, hogy a környezetében lévő hímnemű egyedek fejét - különös szeretettel teszi ezt főleg kettővel - mellső végtagjával fentről lefelé irányuló mozdulattal ütögeti (bár ez a szokása okot adhat némi gyanakvásra a patások rendjével való rokonításra). Azután ott volt a társaságban Tamás a GPS-ek kiváló szakértője, aki talán még a tábori WC-csészének is felvette a pontos koordinátáit, hogy sötétben, ködös,- és dolog-időben, is odataláljon. Csicsergő Erzsikét a társaság leginkább a hó iránti beteges vonzódásáról ismeri, hiszen fél méter hó vastagság alatt el sem indul túrázni, és a csúcspontot számára az jelenti, ha már sikerült egy liter hólevet a zoknijában és a bakancsában összegyűjtenie. Ott volt Zsuzsa aki Zolival állandóan teszteli a túravezetők éberségét, hogy hátha sikerül egyszer úgy lemaradniuk, hogy kutató expedíciót kelljen indítani a megkeresésükre. Ebben a játékos bújócskában Gabi is élenjáró, aki beteges korán kelő, és akiből egyszer még akár délelőtti program is lehet. Attilát leginkább fényképezőszendélyéről ismerjük, aki túra közben úgy cikázik hátulról előre és előlről-hátulra, mint egy megkergült kolibri, aki nem tud választani a nektártól csöpögő virágkelyhek közül. Kedvesét, Eszti főleg törhetetlen optimizmusáról ismerjük, aki nehéz helyzetekben is a legmélyebb elégedettségének ad hangot, és általában egy zokszavát se halljuk. Laci falubélije Lajos, aki percek alatt megtud mindenkiről mindent, de ő maga olyan titokzatos mint egy Buddha szobor. Az információk kiszivárgását feltűnő hadarásával próbálja megakadályozni. Hajnit zöldségekből alkotott csodáért szeretjük leginkább és azért az önfeláldozásáért, amit Lajosért tesz. Tudniillik annyi házimunkát végez, hogy fél év alatt nem jut ideje egyetlen könyv elolvasására sem.

II. Fejezet

A hegy

Amiből megtudhatjuk, hogy Ancika hogyan vált majdnem hóvirággá, és ami nagy az valójában kicsi, és egyébként sem kell túl nagy feneket keríteni a dolgoknak.

Szombaton reggel túracapatunk korán kelt és méltó jutalomként aranyra is lelt. Túránk ugyanis Zlatno (Kisaranyos) községből indult, amely fölött ott magasodott a Tribecs 829 m magas tömbje. A piros jelzésen haladva, először csak kissé, majd később egyre jobban emelkedett a terep, és a magassággal együtt emelkedett a hó vastagsága is. A csúcs alatt nem sokkal már helyenként méteres vastagságú egybefüggő hópaplant hordott össze a szél. A keményre fagyott hó tetajén menve egyszer a jobb, egyszer a bal lábunk szakadt be, olykor combtőig. Egy kis idő múlva mindenki úgy igyekezett menni mintha tojásokon járna, remélve azt, hogy nem szakad be. Persze hiába való reménykedés volt. Visszanézve nagyon mókás látványt nyújtott csapatunk „előrehaladása”. Ancika egyszer nem tudván szabadulni a hó fogságából már-már úgy érezte, hogy nincs tovább, neki már itt kell megvárnia a tavaszt, mint egy kis hóvirágnak, várva azt, hogy a hó leolvadjon róla. Végül is ha nehezen is, de felszenvedtük magunkat a nyeregbe, ahol egy kicsit szusszantottunk, örömmünket csak az egyre erősebben fújó szél rontotta némileg. Innen K, P, S jelzést követve végre fenn voltunk a Tribecsen, ahol egy csúcsdoboz és egy kereszt árválkodott. Könnyek zöktek a szemünkben, amikor felfedeztük a jelét annak, hogy már jártak előttünk itt honfitársaink, bár lehet hogy ez csak az erős szél volt? Nem tudom. De tény, hogy a hóból egy magyar barackpálinkás üveg címkéje kandikált ki. Miután mindenki fenn volt, elkezdődött a fotózkodás: Attila és Márti a két nagy fotós mindenkit beállított a csoportképhez, majd a gépeket is, amelyek időzítőre voltak állítva. És futottak. Azaz futottak volna, ugyanis a nagy hóban, mindketten elmerültek, és kúszva-mászva igyekeztek a csapathoz eljutni. Ezért aztán az első felvételeken nem „egy nagy csapat” szerepelt, hanem „két nagy fenék”. Megjegyezném, - mielőtt fejemre zúdítanék mindenféle sorscsapást - hogy a „nagy” szó nem azt jelenti, hogy e jeles művészek altestének paraméterei meghaladnák az átlagost, hanem azt, hogy meglehetősen közlőrl készült az ominózus kép, így látatva nagynak, ami valójában kicsi. A második felvételre a művészek is hason csúszva megérkeztek és végül elkészült a hön vágyott kép.

Ezután még Márti megkérdezte: - Mit csináljak az első képpel, kitoröjlem?

Válaszolt egy hang: - Márti nyugodtan töröld ki Attila fenekét!

Végül is erre nem került sor a nagy tömegre való tekintettel. Miután mindenki lelkierőt gyűjtött elindultunk lefelé, volt aki fenéken, volt aki lábon. Egy kis pihenő után, a lefelé folyó hólét kerülgetve kiértünk az erdőből és megpillantottuk a ghymesi várat.

III. Fejezet

A falu és a vár

Amiből megtudhatjuk, hogy a beszélgetéshez nem kell feltétlen nyelvismeret, a szocialista erkölcs hogyan örködik még ma is, és szomorúan konstatáljuk: a rossz pénz nem vész el.

Az erdő szélétől földúton haladva beértünk Ghymeskosztolány (Kostolany pod Tribčom) faluba, ahol is a túra egyhangúságát oldva kultúrprogramot hirdettünk. Első programont a falu kocsmájának megtekintése volt, aminek egyik fő célja az volt, hogy pótoljuk folyadékvesztésünket és hogy ápoljuk a magyar-szlovák kapcsolatokat. A helységbe belépve rögtön megragadták figyelmünket a múlt és a jelen relikviái. A polcon egy Lenin-fej nézett le ránk, a fejére helyezett sapkája alól, mintegy elmerengve a régmúlt dicsőségén. A szocialista erkölcs bős őrére, mint egy fittyet hányva ledér öltözetű (vagy vetkezetű) hölgyek kínálták bájaikat régi falinaptárakról, mint egy hozzásegítve az ivó törzsközönségének menekülését a napi gondok és az otthon tartózkodó, kevésbé ledér, de annál élesebb nyelvű asszonyszemélyektől.

Az egyébként takarosan berendezett teremben - meglepő módon - abrosz volt az asztalokon, ami fokozta a komfortérzetünket, a jóféle Zlaty Bažant sörökkel együtt. Miközben mindenki jólesően kortyolgatta sörét, majszolgatta az elemózsiáját, Zoli barátunk beszélgetésbe elegyedett a kocsmárosnéval. Miután Zoli egy szót sem tudott szlovákul, a hölgy egy szót sem tudott magyarul és közvetítő nyelv sem akadt, így nagyon érdekes párbeszéd alakulhatott ki közöttük. Végül is e jeles hely tulajdonosa unta meg az egymás melletti elbeszélgetést – Zolit úgy látszik, ez egy csöppet sem zavarta – és elküldte a lányát valahova. Nemsokára a falu polgármestere érkezett meg, aki magyar felesége révén tudott magyarul. Ezután exponenciálisan megnőtt Zoli barátunk információhalmaza a faluról és azok lakóiról. Nem kis mértékben Zolinak is köszönhetően megvalósulni látszott kultúrprogramunk második része, a helyi románkori templom megtekintése is. Miután mindenki felhajtotta maradék sörét, útnak indultunk a templom felé, kísérőnkkel a kocsmárosné lányával, aki tudta hol található a templomkulcs. A kislány társalogni kívánva velünk a következő kérdést intézte hozzánk: Do you speak English? Igenlő válaszukat hallva, nagy bátran elkezdett egy mondatot, aminek befejezésén talán még mindig gondolkodik, ugyanis az úgy maradt félben. A további társalgás így aztán oka fogyottá vált. Hamarosan megérkeztünk a templom tövébe, de a kulcsok őrzője csak nem került elő. Miután mindenki felmászott a dombra és háromszor körbejárta az ódon falakat, fújtatva megérkezett egy szlovák anyóka is, hát nem a fergeteges öröm sugárzott az arcáról. Végre megtekinthettük Szlovákia legrégebbi templomát belülről is. Bent nem volt szabad fényképezni, de szabad volt megvenni a templom leírását szlovák nyelven. A falakon régi freskók, a templom végében barokk Szent György kép a ghymesi várból. Zoli barátunk újfent ismerkedésre használta ki a lehetőséget. Beszélgetésbe elegyedett a nénivel, hasonló eredményességgel, mint a kocsmában. Miután az idő nagyon elment, útnak indultunk a vár felé a S jelzésen, azaz útnak indultunk volna, ugyanis az utolsó létszámmellenőrzésnél kiderült, hogy Zoli eltűnt. Többen mintha látni vélték volna, hogy a kocsmá felé vette az irányt, valószínűleg friss barátságait feleleveníteni. Többen úgy véltük, hogy Zoli innen egyhamar nem szabadul. Valaki afeletti örömeinek adott hangot, hogy hátha Zoli lesz a faluban a harmadik magyar, valami helyi menyecske által fülön csípvé, és így aztán többé nem kell rá várni, mint ahogy egyébként az elég sűrűn megesik. Végül is mindenki elindult, Zoliról végleg lemondva. Nem így Lajos, aki nem tudta a további túrákat Zoli nélkül elképzelni és visszament érte. Így érnek véget a vágyálmok. Miután végül is senki sem veszett el, a ghymesi várat is elértük. Az egykor monumentális vár romjaiban is impozáns látványt nyújtott. A csapat rohammal igyekezett bevenni minden belső kiszögélést, falat és bástyát egyaránt. A legmagasabb toronyban lépcső vezetett fel a tetőre, azaz vezetett volna, ugyanis a lépcsősört részben egy fatörzs helyettesítette, itt lehetett tisztelni bátorságunkat és a zabszem lehetséges átmérőjét azon a bizonyos helyen. Miután erősen szürkülni kezdett, az indulás mellett döntöttünk, na persze Zolira most is várni kellett egy jó tíz percet. Lefele menet még felkerestük a több száz éves szelídgesztenye erdőt, amit főleg tapogatással ismerhettünk meg, mivel ránk borult a teljes sötétség.

Aznap még a túránál is keményebb erőpróba várt ránk, el kellett fogyasztani a maradék ételeket, amely mennyiség egy kisebb kínai falu heti élelmiszeradagját bőven fedezte volna. Ugyanis mindenki úgy gondolta, - egyzetetés híján – hogy csak is az ő általa elkészített ételköltemények menthetik meg majd a túracapatot az éhhaláltól. Volt ott sült hús, káposztás tészta, tésztás káposzta, rakott káposzta, pulykaleves, sós sütemény, édes sütemény és egyéb ételcsodák, de még ez sem volt elég a mohó társaságnak. Valaki Tamás emlékeztette az előző nap elkotyogott titkára, miszerint: - Tamás hiszen te tegnap ananászos csirkemellről meséltél, nem igaz!

Tamás mély beletörődéssel a hangjában, a szomorúság megszűnésével az arcán - mint egy szibériai fegyenc, aki egésznap dugdossa a nehezen megszerzett kenyérhéjat és egésznap arról álmodozik, hogy miként fogja azt megenni, apró kis falatonként, minden harapást kiélvezve, körbejárta szájpaddlásán, hogy minden ízlelőbimbóhoz eljusson ez a fenséges íz, és ekkor az ábrándozásai közepette arra riad fel, hogy valaki arra kéri, hogy ezt a mennyei lakomát ossza meg vele - csak ennyit tudott kinyögni: - Igen, igen.

IV. fejezet

A tortúra

Amiből megtudhatjuk, hogyan lehet erdőben intelligenciát tesztelni, azt hogy hogyan búsul manapság egy ökör és azt az aranyigazságot, hogy akkor kell túrázni amikor jólesik.

A vasárnap reggel szomorú idővel és valami kellemetlen szaggal köszöntött ránk, ugyanis erősen lógott az eső lába. Ennek ellenére mindenki igyekezett összkapni magát és a cuccait, hogy minél hamarabb elkezdhessük aznapi túránkat, hiszen a jelszó, mint azt ahogy Laci mondotta :

- A tervet teljesíteni kell.

Így hát nem volt mit tenni elindultunk aznapi célunk Nyitra felé a P jelzésen. Az üdülőtelepet elhagyva beértünk egy erdőben, amelynek bejáratánál egy nyitott sorompó árválkodott. Lacival ketten valamivel a csapat előtt haladtunk, így a többiek még nem kanyarodtak be az erdőbe. Laci arcára a sorompót látva kaján mosoly ült ki.

- Na most tesztelni fogjuk a társaság intelligenciáját - mondta, és leeresztette a sorompót. A kis csapat hamarosan oda is ért hozzánk és szorgalmasan kerülgették az akadályt és senkinek sem jutott eszébe, hogy felhúzza a rudat. Laci eközben majd megpukkadt a nevetéstől, és amikor mindenki odaért hozzánk, közölte a csoporttal a teszt negatív eredményét. Ebből az esetből leszűrtem magamnak a tanulságot: „vezető beosztásban” az ember egyre intelligensebb lesz a többiekhez képest.

Kisebb dombokon és völgyeken átkelve egy fenémód vizenyős területre érve, kiértünk az erdőből és megpillantottuk a távolban Zsére (Žirany) község házait. A földút sarát kerülgetve egyszer csak egy nem mindennapos látványra lettünk figyelmesek. Az út szélén egy szarvasmarha hatalmas levágott feje nézett ránk szomorúan, hogy tehén, bika avagy ökör lehetett-e szegény pára életében, azt az egyéb testrészek hiányában bajos lett volna megállapítani. Lehet, hogy a hosszú tanulásnak ez a vége, ötlött fel bennem a gondolat – a számtalan elvégzett stúdiumra gondolva – először nemtelenítik az embert, aztán fejtelenítik. Íme a tanulság: Tanulj tinó ökör lesz belőled.

A falu szélső házait elérve, egy nem várt akadályt pillantottunk meg, egy mély árok mélyén vasúti sín pár húzódott, mivel a híd nagy kerülőt jelentett volna elérkezetnek láttam az időt, hogy megvalósítsam kedvenc túraprogramomat: - Rövidítsünk – kurjantottam. Erre az egy szóra, azoknak akik a csapatból már régóta ismernek, a hideg kezdett futkosni a hátán, és valami csüdig érő sáros szántást kezdtek a bajszuk alatt emlegetni, egy különösen jól sikerült rövidítemem máig ható emlékeként. No de nem az az ember vagyok, akit egy kis lincshangulat eltántorít céljától, azonmód leereszkedtem az árokba és hamarosan már a túoldalról integettem vidáman a többieknek. Miután baj nélkül mindenki áttért, keresztülvágtunk a többségben magyar lakosú községen. Természetesen Zoli itt is megpróbált minél több információt beszerezni a településről, amit a templom előtt álldogáló emberek készségesen meg is osztottak vele.

A falu felett magasodott a Zsibrica (Žibrica) 616 m magas tömbje, amit szemből megmászni elég reménytelen vállalkozásnak tűnt. Szerencsére az egyébként a tájat elcsúfító mészkőbánya miatt a túra utat elterelték, megkerülve a hegyet enyhébb emelkedővel vezették fel a jelzést a csúcra. A jégpályához hasonlatos erdei úton csúszkálva egy Skodára lettünk figyelmesek, amelynek tetejére éppen különböző átmérőjű fatörzseket próbált három helyi legény felaplikálni. Zoli barátunk ismételten megragadta az alkalmat és szóba elegyedett a fanyűvőkkel. Miután kiderült, hogy a három marcona férfiú magyar, az egyszerű fatolvajlás is betyáros cselekedetnek tűnt a szemünkben. Csak azon estünk gondolkodóba, hogy ezen a jeges úton, hogy a fenébe jöttek fel a Skodával.

Miután szerencsésen megkerültük a hegyet, hirtelen élesen és meredeken kezdett emelkedni az utunk. Ahogy emelkedett az ösvény egyre csökkent az oxigén és egyre nőtt a lila köd a szemem előtt, miután azt hittem, hogy ennél rosszabb már nem lehet, megjelent a hótakaró és egyre vastagodott. A csúcsra felérve és meglátva az ott tanyázó nagy tömeget azt hittem, hogy idén ehelyütt tartják Szlovákia össznépi gyűlését. Mint egy félórás várakozás után az utolsó ember is felvonszolta magát a csúcsra, ahonnan remek kilátás nyílt az utunk következő állomására a Zobor-hegyre, ahol egy óriási tv-adó magasodott. Miután Zoli meggondolatlanul magára hagyta táskáját, túracsapatunk ősi szokásainak megfelelően egy követ helyeztem el benne. Sajnos túlzásba vittem a dolgot a meglehetősen nagy kővel, mert Zolinak rögtön feltűnt a hirtelen súlynövekedés és így hamar megtalálta a kis ajándékot.

Miután kipihentük magunkat, továbbindultunk, lefelé a hegyről Nyitra irányában. A szemben jövők hada egyre gyarapodott. Főleg gyerekek jöttek felfelé, és ékes szlovák nyelven valamit tudakoltak tőlünk. Mivel nem értettük a kérdést bőszen bólogattunk, ők ezután mélyen lesújtva mentek tovább. Csak utólag jöttünk rá, hogy valószínűleg azt kérdezhették:

- Messze van még a csúcs?

Nekik viszonylag közel volt, de nekünk még elég messze és, hogy mi is jobb kedvre derüljünk a nyereg után egyre meredekebb lett az út és eleredt az eső. Miután az eső nem akart elállni és egyre hidegebb lett, és a szél is elkezdett fújni túránk lassan átváltott tortúrába. Többen megkérdezték összeráncolt szemöldökkel és lila szájjal, - és ezt nem az újfajta divathullám varázsolta ilyen szép színűre - hogy tulajdonképpen:

- Mi a fenének is megünneljük ilyen időben? A válasz sem késett:

- A tervet teljesíteni kell! Összeszorított foggal és nyakig begombolkozva mentünk tovább, miközben egyesek fejében egész más fajta tervek kezdtek körvonalazódni, amelyeknek főszereplője Laci és különböző hegyes és éles tárgy volt, amelyeket egyébként 200-forintos beléptidő ellenében lehet megtekinteni a visegrádi várbörtönben: Középkori kínzóeszközök címen. Hamarosan azonban e szörnyűséges, de felettébb kellemes gondolatok tovatűntek és mindenki már csak egy dologra – a túlélésre koncentrált. Amikor már a végrendeletünket kezdtük gondolatban fogalmazni, a ködben mint a mesében a mézeskalács házikó feltűnt egy esőbeálló. A gondot csak az jelentette, hogy a menedék foglalt volt, néhány szlovák fiatal birtokolta. Miután a folyamatosan érkezőkkel csapatunk egyre növekedett a szlovákok feladták harci állásukat és visszavonultak. Mi ekkor elhatároztuk, hogy új Guinness-rekordot fogunk felállítani: A legtöbb turista egy esőbeállóban c. kategóriában. Végül mindannyian befértünk, de csak úgy, hogy olyan sűrűn álltunk egymás mellett, mint a birkák, ha farkasok vonítását hallják télvíz idején. Hamarosan a birkák már vidáman bégettek, mivel előkerültek az addig rejtgetett kincsek: egy kis pálinka, egy kis csokoládé, egy kis ez és egy kis az. A kincsek elfogyasztásának és az akolmelegnek köszönhetően kissé átmelegedett a társaság és így újult erővel vághattunk neki a maradék távnak. Ami már elérhető távolságra volt, hiszen a TV-tornyot már tisztán láttuk, ha odébb szállt a köd. Hamarosan el is értük és megtekintettük az egykori Turul szobor talapzatát és gyönyörködtünk Nyitra panoráma képében, ill. gyönyörködtünk volna, mivel csak sejteni lehetett, hogy hol, mi van. Ezután a Lanovka mentén a K jelzésen leereszkedtünk a városba és amíg a sofőrök elhozták az autókat megtekintettük a nyitrai várat és a belvárost. S miután történelmi konklúzióként megállapítottuk, hogy itt a városban a múlt a magyaroké, a jelen a szlovákoké, a jövő pedig az ázsiaiaké (tekintettel arra, hogy egy kínai étterem előtt volt a találkozó és egyébként is sok indiai „vendégmunkást” látni Szlovákiában).

Miután minden sofőr összevadászta az utasait elindultunk hazafelé és megfogadtuk, hogy egyszer még szép időben is visszatérünk ide.

Turista vagy kengyelfutó?

Sokan nem szeretik a teljesítménytúrákat. Azt mondják, hogy értelmetlen a természetjárásból ilyen teljesítményorientált intézményt csinálni, és amúgy is tömegrendezvény, ha már az ember kimegy a természetbe, miért nem lehet egyedül?

Ezzel nem tudok teljesen egyetérteni. Mert bár a 30 eddig teljesített (hivatalos) teljesítménytúráim során megtettem 916 km-t és leküzdöttem több, mint 29.000 méter szintkülönbséget, nekem nem ez a lényeg. Sokkal inkább az a huszonnégy barátom, akik eddig megosztották velem ezeknek a túráknak az élményeit. Talán az igazolja a legjobban, hogy élvezték ők is a dolgot, hogy nagy részükkel nem egyszer gyűrtük együtt a kilométereket. Hihetetlen jókat beszélgettünk ezek

Év	Elnevezés	Szervező	Táv (km)	Szint (m)	Pont
2002	Szondi 25	Szigethalmi Teljesítménytúrázók Egyesülete	25	290	11,6
	Vértes 30	Fejér Megyei Természetbarát Szövetség	31	730	23,5
	Meteor Maraton	Meteor TTE	43	1230	28,41
2003	BUÉK 20	Magyar Vándorok Teljesítménytúrázó Egyesülete	19,9	890	44,72
	Hó-fejérke	"Velinsky László" Természetjáró Sportcsoport	20,6	390	18,93
	Budai 25 "Kelet"	Tabáni Spartacus és Környezetvédő Egyesület	25	810	32,4
	Vértes 30	Fejér Megyei Természetbarát Szövetség	31	730	23,55
	Tátra 2003	Magyarországi Kárpát Egyesület	50	2500	50
	Meteor Maraton	Meteor TTE	43,3	1230	28,41
2004	BUÉK 20	Magyar Vándorok Teljesítménytúrázó Egyesülete	19,9	890	44,2
	Óbudavár 20	Zöld Bakancs Klub	21,6	420	19,44
	Balaton 30	Téry Ödön T.B.T	29,8	800	26,85
	Meteor Maraton	Meteor TTE	43,3	1230	28,41
	Piros 35	Magyar Vándorok Teljesítménytúrázó Egyesülete	36	1600	44,42
2005	BUÉK 20	Magyar Vándorok Teljesítménytúrázó Egyesülete	19,9	890	44,72
	Téli Mátra 42	Hanák Kolos TE	42,1	1550	36,82
	A gyermekvasút nyomában	Gyermekvasutasokért Alapítvány	19,75	705	35,7
	Tihanyi Gejzírút 33	Bauxitkutató Természetjáró SE	33	1100	33,33
	Velence 25	Alba Regia S.C. Természetjáró Szakosztály	25	550	22
	Balaton 30	Téry Ödön T.B.T	29,8	800	26,86
	Meteor Maraton	Meteor TTE	43,3	1230	28,41
2006	BUÉK 20	Magyar Vándorok Teljesítménytúrázó Egyesülete	19,9	890	44,72
	Téli teljesítménytúra	Kinizsi TE "Encián" Szakosztály	23,5	980	41,7
	Téry Ödön Emléktúra 25	Téry Ödön T.B.T	26,5	820	30,94
	Julianus 30	Ferencvárosi Természetbarát Egyesület	30	800	26,67
	Kevély körüli kevegés	Ösvénytaposó Baráti Társaság	23,9	1013	42,38
	Budai 50	Tabáni Spartacus és Környezetvédő Egyesület	50	1500	30
	Falások(k) 25	"Kőművesek" Baráti Társaság	27,2	950	34,93
	Meteor Maraton	Meteor TTE	43,3	1230	28,41
	Budai kilátók	Tipográfia TE	23	700	30,43
		Összesen:	919,87	29448	963,42
	Csillu 18	Saját szervezés Csillu 18. szülinapjára	18	500	

alatt a hosszú gyaloglások alatt. Olyan emberekkel is, akikkel napi, vagy legalábbis rendszeres kapcsolatban vagyunk, de nincs időnk, nyugalmunk egy több órás beszélgetésre. Itt mindig van.

Gyönyörű helyekre jutottunk el. Ennek köszönhetően ismertem meg például a Budai-hegységnek is olyan távoli részeit, ahova valószínűleg különben eszembe sem jutott volna elmenni. De eljutottunk kis falvakba, gyönyörű kilátókba, hegycsúcsokra, és völgyekbe, tavak partjára és szép kis turistaházakba.

Emellett rengeteg kedves emberrel ismerkedtünk össze. Kedvességet kaptunk és remélem viszonzni is tudtuk, és persze tetelem mennyiségű sört is elfogyasztottunk.:-)

Bár lassan már a tél közeleg, ez nem hiszem, hogy akadály lesz, ahogy az eddigi években sem volt az, és a teljesítménytúrázó barátaim köre nem csak hogy megmarad, hanem folyamatosan bővülni fog. Mindenkinél szép (teljesítménytúra) kilométereket a továbbiakban is!

Péntek András, PKE

Túra a Lengyel-Tátrában

Október 28-án, három autóval 12-en indultunk útnak Budapestről ill. Ikladról. A legrövidebb, Parassapuszta – Zólyom – Besztercebánya – Rózsahegy – Alsókubin útvonalon haladtunk. Zólyom és Besztercebánya között az autótutat a Szliácson (Sliac) keresztül a régi úton kerültük ki. Trstená után rövid kitérőt tettünk az Árva víztárolóhoz, melyet az Árva folyó felduzzasztásával hoztak létre az 1950-es években. Az elárasztott területen hat falut ürítettek ki. Egyikük tlemoma kis szigeten ma is kiemelkedik a vízből.

A határt Suchá Hora falu kis határállomásán léptük át. A határ utáni pénzváltónál akartunk Zloty-t váltani. Meglepetésünkre az Eurót Zloty-ra szlovák koronán keresztül váltották. Kérdésünkre, hogy melyik országban vagyunk most, kiderült: Szlovákiában! Mert a határt ugyan már átléptük, de a pénzváltó még Szlovákiához tartozik. Inkább kerestünk egy másikat, ahol kedvezőbb árfolyamon váltanak.

A kora délutáni órákban érkezünk meg Zakopane-ba. Itt parkolóhelyet kerestünk autóinknak, majd elindultunk Kuznice felé. Innen a Gasienica-gyephavas két útvonalon érhető el. Mivel látható volt, hogy a házba már épp sötétedésre fogunk megérkezni, a szebb kilátást biztosító utat a visszajövetelre tartottuk meg. Felfelé a Javorzynka völgyön át vezető sárga jelzésen haladtunk indultunk el szállásunk, a Murowaniec-turistaház felé.

Szállásunk – egy 6 és egy 8 ágyas szoba – előre le volt foglalva. Míg a végső létszám kialakult, többször módosítottuk a lefoglalt szobákat, és ebben a ház recepciójai mindig nagyon készségesek voltak. A házban szombat estére minden hely megtelt, így az egyik szobában mi is kaptunk két lengyel szobatársat. A házat alaposan fűtötték, mind a szobák, mind a mellékhelységek rendezettek, tiszták. Az étterem tágas, telt ház idején is lehet helyet találni. Az árak kedvezőek, 15 Zl-ból bőségesen meg lehet vacsorázni.

Másnap szemerkélő esőre ébredtünk. Nem látszott, hogy az eső hamarosan alább akarna hagyni, így fél nyolc körül elindultunk a kék jelzésen a Zawrat-hágó felé. Csendes esőben, de tiszta időben haladtunk. Hamar elértük a Gasienica-i Fekete-tavat. Innen kezd az út erősebben emelkedni. Hamarosan a Fagyott-tóhoz érkezünk. A hágó előtti láncoknál már beleértünk a felhőbe. A nedves köveken óvatosságra volt szükség, de az út biztonságosan járható volt. Innen a csoport egy része, akik nagyon eláztak, visszafordult. A többiekkel hamarosan elértük a hágót. A túoldalalon lejjebb ereszkedve, hamarosan kijutottunk a felhőből, és kibontakozott az Ót-tó katlana. Továbbra is hol szemerkélő esőben, hol feltámadó szélben ereszkedtünk le előbb a Nagy-tó, majd az Elülső-tó partjára. A felerősödő szélben jó volt behúzódni a Lengyel-Ót-tavi házba. Elemozsiánk elfogyasztása után nem sokat időztünk, mert itt túlságosan nem fűtöttek.

A sárga jelzésen indultunk a Kereszt-nyereg felé. Ahogy az út egyre feljebb kúszik a Buczynowa-völgy oldalában, az Elülső- és a Nagy-tó valamint a tavak lefolyását biztosító Rزتoka-patak és a Siklawavizesés mindig változó látványa tárul elénk. Közben eső, hódára, jégverés váltotta egymást rövid szünetekkel. A Kereszt-hágóhoz közeledve szembe jövő lengyel turisták már előre jelezték, hogy a hágó túoldalán igen erős a szél. Ezt hamarosan mi is tapasztaltuk. Innen a Panszczyca-völgybe ereszkedtünk le, majd az út a Vörös-tavacsák (Czerwony Staw) mellett elhaladva vezet a Gasienica-gyephavasra.

Sötétedésre érkezünk meg a turistaházhoz. Ott cseppet sem meglepve hallottuk, hogy a Zawrat-hágó előtt visszafordult társaink közben tokostul kidobták a ház egyik ablakát. Az addig változó csapadék hamarosan havazásra váltott át, és estére összefüggő hótakaró borított mindent.

Éjszaka is folytatódott a havazás, így másnap reggelre 20 cm hó fogadott bennünket. A turistaház gondnokával konzultálva arra jutottunk, hogy a Gáspár-csúcsra vezető út nem meredek, hóban is jól járható. Reggelre a havazás abbamaradt, szikrázó napsütésben indultunk útnak. Egy lengyel csoporttal egyidőben indultunk a csúcs felé. Hol mi, hol ők haladtak elől, így váltva tapostuk a havat. A Sucha-hágóhoz közeledve a szél egyre erősödött, majd a gerincen már kimondottan viharos volt. A csúcson az étterem zárva volt, mivel a felvonó nem üzemelt ezidőtájt. Így csak a drótkötélpálya végállomásának oldalához tudtunk húzódni. Itt rövid pihenés után felmentünk a meteorológiai állomás épületéhez, majd a Beszkid irányába indultunk a főgerincen. Innen Liliom-hágón át a Szélső-torony (Skrajna Turnia) oldalában haladtunk el és a Swinica-hágóig mentünk. A hóval borított hegyoldalban a lefelé vezető út követése bizonytalan volt, így inkább visszamentünk a Liliom-hágóig és onnan a zöld jelzésen tértünk vissza.

Az utolsó napra reggelén a kék jelzésen indultunk Krolowa-hágón át Kuznice felé. A Boczan-ról a Giewontra nyílik gyönyörű kilátás de jól látható a Gáspár-csúcs is. Zakopane-be visszaérkezve hátizsákjainkat az autókba pakoltuk, majd sétáltunk a város főutcáján, a Krupówki-n. A helyi specialitásokat, füstölt sajtokat nem hagytuk ki. A kora délutáni órákban indultunk vissza Magyarországra.

Kocsonya András, MKE

Látképek a Vlasics hegységről

Orbán Imre, MKE fotói

A Túra a Vlasics-hegységben és boszniai vártúrák I. című cikkhez további képeket mutatunk. Ezen utazást, Orbán Imre összeállításában és vezetésével egy másik követte, melyről felvételeket a www.karpategyesulet.hu Képgaléria rovatban találhat a kedves érdeklődő.

